

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 31. maj 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-591/17	<p>Republikken Østrig mod Forbundsrepublikken Tyskland</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 18 TEUF, 34 TEUF, 56 TEUF og 92 TEUF ved at indføre afgift på personbiler via Infrastrukturabgabengesetz (infrastrukturafgiftsloven) af 8. juni 2015 (BGB1. I s. 904), som affattet ved artikel 1 i lov af 18. maj 2017 (BGB1. IS. 1218), og ved at fastsætte en undtagelse for ejere af køretøjer, der er indregistreret i Tyskland, indført i Kraftfahrzeugsteuergesetz (lov om afgift på motorkøretøjer), som affattet ved bekendtgørelse af 26. september 2002 (BGB1. I s. 3818), ved den anden Verkehrsteueränderungsgesetz (lov om ændring af loven om afgift på køretøjer) af 8. juni 2017 (BGB1. I s. 901) og senest ændret ved lov om ændring af den anden lov om ændring af loven om afgift på køretøjer af 6. juni 2017 (BGB1. I s. 1493).</p> <p>— Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Transportministeriet	Dom	18.06.19
C-93/18	<p>Bajratari</p> <p>[i] Kan indkomst fra beskæftigelse, som er ulovlig i henhold til national lovgivning, helt eller delvist tages i betragtning med henblik på at fastslå, at der rådes over tilstrækkelige ressourcer i henhold til unionsborgerdirektivets artikel 7, stk. 1, litra b)?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Til orientering: Beskæftigelsesministeriet	GA	19.06.19

	[ii] I bekræftende fald kan betingelsen i artikel 7, stk. 1, litra b), da være opfyldt i tilfælde, hvor beskæftigelsen anses for usikker alene på grund af dens ulovlige karakter?			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
Forenede sager C-609/17 og C-610/17	TSN m.fl. 1) Er artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden til hinder for en national bestemmelse i en overenskomst eller en fortolkning af denne, hvorefter en arbejdstager, som ved begyndelsen af sin årlige ferie eller en del af denne er uarbejdsdygtig, trods ansøgning herom ikke har krav på at få overført en ferie, som falder inden for den pågældende periode, og som han ifølge overenskomsten er berettiget til, når den manglende overførsel af denoverenskomstmæssige ferie ikke reducerer arbejdstagerens ret til fire ugers årlig ferie? 2) Har artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder retsvirkning i et ansættelsesforhold mellem private retssubjekter, dvs. direkte horisontal retsvirkning? 3) Beskytter artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder den optjente ferie, såfremt feriens varighed overstiger den i arbejdstidsdirektivets artikel 7, stk. 1, fastsatte årlige ferie på mindst fire uger, og er denne bestemmelse i chartret om grundlæggende rettigheder til hinder for en national bestemmelse i en overenskomst eller en fortolkning af denne, hvorefter en arbejdstager, som er uarbejdsdygtig ved begyndelsen af sin årlige ferie eller en del af denne, uanset ansøgning herom ikke har krav på at få overført en ferie, som falder inden for den pågældende periode, og som han ifølge overenskomsten er berettiget til, når den manglende overførsel af den overenskomstmæssige ferie ikke reducerer arbejdstagerens ret til fire ugers årlig ferie?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	04.06.19
C-18/18	Glawischnig-Piesczek Sagen vedrører: 1. Er artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationsfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»direktivet om elektronisk handel«) generelt til hinder for en af de nedenfor anførte forpligtelser for en host provider, som ikke omgående har fjernet ulovlig information, dvs. ikke kun at fjerne denne ulovlige information som omhandlet i direktivets artikel 14, stk. 1, litra a), men også anden ordret identisk information: a.a. i hele verden? a.b. i den pågældende medlemsstat? a.c. fra den pågældende bruger i hele verden? a.d. fra den pågældende bruger i den pågældende medlemsstat? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Gælder dette også for informationer med samme betydning? 3. Gælder dette også for informationer med samme betydning, så snart operatøren har fået kendskab til denne omstændighed?	Kulturministeriet Erhvervsstyrelsen Forbrugerombudsmanden	GA	04.06.19

C-38/17	<p>GT</p> <p>1) Er den kompetence, som Den Europæiske Union er blevet tildelt med henblik på at sikre forbrugerne et højt beskyttelsesniveau, de grundlæggende principper i EU-retten om lighed for loven, en effektiv søgsmålsadgang og en retfærdig rettergang og forskellige elementer i præamblen til direktiv 93/13/EF (»det blev i Fællesskabets to programmer for en politik vedrørende forbrugerbeskyttelse og -oplysning understreget, at det er vigtigt at beskytte forbrugerne mod urimelige kontraktvilkår; denne beskyttelse skal sikres ved love og andre forskrifter, der enten skal harmoniseres på fællesskabsplan eller vedtages direkte på dette plan; i overensstemmelse med princippet under afsnittet om »beskyttelse af forbrugernes økonomiske interesser« i de to programmer skal forbrugere, der erhverver varer eller tjenesteydelser, beskyttes mod misbrug af sælgers stærkere stilling herunder især mod standardkontrakter og udelukkelse af væsentlige rettigheder i kontrakterne; forbrugeren kan sikres en bedre beskyttelse gennem vedtagelse af ensartede bestemmelser vedrørende urimelige vilkår; disse bestemmelser skal finde anvendelse på alle aftaler, som indgås mellem erhvervsdrivende og forbrugere; dette direktiv finder derfor ikke anvendelse på bl.a. arbejdskontrakter, aftaler vedrørende arveret og familieret samt aftaler om oprettelse af selskaber og om disses vedtægter; forbrugeren skal nyde samme beskyttelse ved en mundtlig aftale som ved en skriftlig, og i sidstnævnte tilfælde uafhængigt af, om vilkårene er indeholdt i et eller flere dokumenter; de nationale lovgivninger giver imidlertid på nuværende tidspunkt kun mulighed for en delvis harmonisering; kun kontraktvilkår, der ikke er blevet individuelt forhandlet, er omfattet af dette direktiv; det er vigtigt at give medlemsstaterne mulighed for under overholdelse af Traktaten at sikre forbrugeren et højere beskyttelsesniveau ved at fastsætte strengere nationale bestemmelser end bestemmelserne i dette direktiv; [...]kontrakterne skal være formuleret på en klar og forståelig måde, og forbrugeren skal have en reel mulighed for at gøre sig bekendt med alle vilkårene, og i tvivlstilfælde gælder den fortolkning, der er mest fordelagtig for forbrugeren; [...]« og endelig, artikel 4, stk. 2, og artikel 5 i direktiv 93/13/EF til hinder for en bindende national retspraksis, der a) og/eller b) a) ikke som en betingelse for aftalens gyldighed pålægger forbrugerens medkontrahent at give forbrugeren mulighed for forud for indgåelsen af aftalen at blive bekendt med vilkår i aftalen, som er affattet klart og forståeligt, og som er aftalens hovedgenstand, herunder den valutakurs, der finder anvendelse på udbetalingen af et lån i udenlandsk valuta på en måde, der ikke medfører aftalens ugyldighed? b) giver forbrugerens medkontrahent mulighed for først (eksempelvis i et særligt dokument) at underrette om vilkår i aftalen, der er affattet klart og forståeligt, og som er aftalens hovedgenstand, på det tidspunkt, hvor forbrugeren uigenkaldeligt har forpligtet sig til at opfylde aftalen, uden at denne omstændighed udgør en begrundelse for aftalens ugyldighed?</p>	Justitsministeriet	Dom	05.06.19
---------	---	--------------------	-----	----------

C-641/17	<p>College Pension Plan of British Columbia</p> <p>1) Er de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63, stk. 1, TEUF, sammenholdt med artikel 65 TEUF, til hinder for ordninger i en medlemsstat, hvorefter en ikke-hjemmehørende erhvervstilknyttet alderspensionskasse, som i sin væsentlige struktur er sammenlignelig med en tysk pensionskasse, ikke opnår nogen skattelempelse på kapitalindkomst for modtaget udbytte, mens tilsvarende udbetalinger af udbytte til indenlandske pensionskasser ikke medfører nogen eller kun en forholdsmæssig lille forhøjelse af selskabsskatten, da de har mulighed for ved skatteansættelsen at reducere deres skattepligtige overskud ved at fratække hensættelser til pensionsudbetalingsforpligtelser og modregne den betalte skat på kapitalindkomst ved et fradrag og – for så vidt det beløb, der skal betales i selskabsskat, er lavere end fradragsbeløbet – ved refusion? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er restriktionen af de frie kapitalbevægelser i henhold til KStG's § 32, stk. 1, nr. 2), lovlige ifølge artikel 63 TEUF, sammenholdt med artikel 64, stk. 1, TEUF, over for tredjelande, fordi den hænger sammen med levering af finansielle tjenesteydelser?</p>	Skatteministeriet	GA	05.06.19
C-142/18	<p>Skype Communications</p> <p>1. Skal den definition på en elektronisk kommunikationstjeneste, der er givet i artikel 2, litra c), i direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og – tjenester, med senere ændringer, forstås således, at en IP-telefonitjeneste, der udbydes via software, som termineres via et offentligt telefonnet til et fastnummer eller mobilnummer i henhold til en national telefonnummerplan (af typen E.164), skal kvalificeres som en elektronisk kommunikationstjeneste, til trods for den omstændighed, at den internetadgangstjeneste, hvorigennem en bruger opnår adgang til den pågældende IP-telefonitjeneste, allerede i sig selv udgør en elektronisk kommunikationstjeneste, mens udbyderen af denne software tilbyder denne tjeneste mod vederlag og indgår aftaler med udbydere af telekommunikationstjenester, der er behørigt godkendt til at overføre og terminere opkald via det offentlige telefonnet, der muliggør terminering af opkald til et fastnet- eller mobilnummer i henhold til en national telefonnummerplan? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er besvarelsen den samme, såfremt der tages hensyn til den omstændighed, at softwarens funktionalitet, der muliggør taleopkaldet, kun er en funktionalitet af denne, som kan anvendes uden denne? 3. Såfremt de to første spørgsmål besvares bekræftende, er besvarelsen af det første spørgsmål den samme, såfremt der tages hensyn til den omstændighed, at udbyderen af tjenesten i sine almindelige vilkår bestemmer, at han ikke påtager sig ansvaret i forhold til slutbrugeren for overføringen af signaler? 4. Såfremt de tre første spørgsmål besvares bekræftende, er besvarelsen af det første spørgsmål den samme, såfremt der tages hensyn til den omstændighed, at den ydede tjeneste ligeledes opfylder definitionen på en »informationssamfundstjeneste«?</p>	Energistyrelsen	Dom	05.06.19

C-33/18	<p>V</p> <p>Skal artikel 87, stk. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger fortolkes således, at en person, der, inden den 1. maj 2010, indledte en lønnet beskæftigelse i Storhertugdømmet Luxembourg og selvstændig virksomhed i Belgien, for at være omfattet af den lovgivning, der finder anvendelse i henhold til forordning nr. 883/2004, skal indgive en udtrykkelig anmodning herom, selv om den pågældende ikke var omfattet af den belgiske lovgivning før den 1. maj 2010 og først var omfattet af den belgiske lovgivning om den sociale sikringsordning for selvstændige erhvervsdrivende med tilbagevirkende kraft efter udløbet af den frist på tre måneder, der løb fra den 1. maj 2010?</p> <p>Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, medfører anmodningen som omhandlet i artikel 87, stk. 8, i forordning nr. 883/2004 indgivet under de ovenfor beskrevne omstændigheder da anvendelse af lovgivningen i den kompetente medlemsstat i henhold til forordning (EF) nr. 883/2004 med tilbagevirkende kraft fra den 1. maj 2010?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	06.06.19
C-58/18	<p>Schyns</p> <p>Sagen vedrører: a) Er artikel 5, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler, hvis formål er at sikre, at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, i modstrid med ordlyden af artikel 15, stk. 1, i loi sur le crédit à la consommation (ophævet og efterfølgende erstattet af artikel VII.75 i Code de droit économique), hvori det bestemmes, at kreditgiveren og kreditformidleren i de kreditaftaler, som de sædvanligvis tilbyder eller involveres i, skal tilvejebringe den kredittype og det kreditbeløb, der er mest passende, under hensyntagen til forbrugeren's finansielle situation på tidspunktet for aftalens indgåelse og til kredittens formål, for så vidt som den sidstnævnte bestemmelse indeholder en generel forpligtelse for kreditgiveren eller kreditformidleren til at tilvejebringe den mest passende kredit for forbrugeren, som ikke fremgår af det nævnte direktivs ordlyd? b) Er artikel 5, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler, hvis formål er at sikre, at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, i modstrid med ordlyden af artikel 15, stk. 2, i loi sur le crédit à la consommation (ophævet og efterfølgende erstattet af artikel VII.77, stk. 2, første afsnit, i Code de droit économique), hvori det bestemmes, at kreditgiveren kun kan indgå en kreditaftale, hvis vedkommende i betragtning af de oplysninger, som denne råder over eller bør råde over, navnlig på grundlag af den søgning, der kræves i artikel 9 i loi du 10 août 2001 relative à la Centrale des crédits aux particuliers, og på grundlag af de i artikel 10 nævnte oplysninger, med rimelighed må formode, at forbrugeren vil kunne opfylde de forpligtelser, der følger af aftalen, for så vidt som det følger heraf, at kreditgiveren selv tager stilling til, om det er hensigtsmæssigt at yde kredit, i forbrugeren's sted? [Org. s. 9] 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler da fortolkes således, at det</p>	Finanstilsynet	Dom	06.06.19

	alligevel forpligter kreditgiveren og kreditformidleren til at vurdere, om det er hensigtsmæssigt at yde kredit, i forbrugerens sted?			
C-264/18	P.M. e.a Kan artikel 10, litra c), og litra d), nr. i), ii) og v), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 »om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF« forenes med lighedsprincippet, i sig selv eller i givet fald sammenholdt med subsidiaritetsprincippet og med artikel 49 og 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, for så vidt som de deri omhandlede tjenesteydelser er undtaget fra anvendelsen af reglerne om indgåelse af offentlige kontrakter i det nævnte direktiv, som dog skal sikre fuld konkurrence og fri bevægelighed i forbindelse med det offentlige køb af tjenesteydelser?	Energistyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	06.06.19
C-302/18	X 1. »Skal artikel 5, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/109/EF, der (bl.a.) bestemmer, at tredjelandsstatsborgere for at få status som fastboende udlændinge skal bevise, at de til sig selv og de familiemedlemmer, som de har forsørgerpligt over for, »råder« over faste og regelmæssige indtægter, der er tilstrækkelige til, at de pågældende kan forsørge sig selv og deres familiemedlemmer uden social bistand fra den pågældende medlemsstat, fortolkes således, at der hermed kun menes tredjelandsstatsborgernes »egne indtægter?« 2. »Eller er det herved tilstrækkeligt, at disse indtægter er til rådighed for tredjelandsstatsborgeren, uden at der stilles betingelser med hensyn til indtægternes oprindelse, således at de også kan stilles til rådighed for tredjelandsstatsborgeren af et familiemedlem eller en anden tredjemand?« 3. »Såfremt det sidste spørgsmål besvares bekræftende, er det i dette tilfælde tilstrækkeligt med en bindende erklæring fra tredjemanden, hvormed denne forpligter sig til at sørge for, at ansøgeren om status som fastboende udlænding »til sig selv og de familiemedlemmer, som han har forsørgerpligt over for, råder over faste og regelmæssige midler, der er tilstrækkelige til hans eget og hans familiemedlemmers underhold for at undgå, at de falder det offentlige til byrde«, for at bevise, at ansøgeren kan råde over indtægter som omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/109/EF?«	Udlændinge- og Integrationsministe- riet	GA	06.06.19
Forenede sager C-349/18, C-350/18 og C-351/18	Kanyeba m.fl. Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører for det første spørgsmålet, om retsforholdet mellem en passager, som ikke køber rejsehjemmel, og befordringsselskabet er af kontraktmæssig eller lovbestemt art. Hvis der ikke er nogen kontrakt, opstår spørgsmålet, om passageren da kan begære beskyttelse mod urimelige vilkår. Endvidere vedrører anmodningen spørgsmålet, om artikel 6 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT L 95, s. 29) i alle tilfælde er til hinder for, at retten kan mildne et vilkår – i dette tilfælde den af NMBS anvendte afgift – som anses for urimeligt, og i stedet anvende almindelige ansvarsregler, og hvis dette ikke er muligt, under hvilke omstændigheder kan retten da gøre dette. EU-Domstolen er blevet forelagt følgende spørgsmål: – Skal artikel 9, stk. 4, i forordning nr. 1371/2007 af 23.	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	11.06.19

	<p>oktober 2007 om jernbanepassagerers rettigheder og forpligtelser, jf. artikel 2, litra a), og artikel 3, i direktiv 93/13, fortolkes således, at der altid opstår et kontraktmæssigt retsforhold mellem befordringselskabet og passageren, selv når denne benytter sig af befordrerens tjenesteydelse uden at erhverve en rejsehjemmel?</p> <p>– Såfremt det foregående spørgsmål skal besvares benægtende, omfatter beskyttelsen i henhold til doktrinen om urimelige vilkår også en passager, der benytter offentlig transport uden at have erhvervet en rejsehjemmel, og som ved denne handle måde bliver forpligtet til betaling af en afgift ud over transportprisen på grundlag af befordrerens almindelige bestemmelser, der anses for almindeligt forbindende, fordi de er lovbestemte, eller fordi de er blevet bekendtgjort i en officiel publikation fra staten?</p> <p>Er artikel 6 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler, der bestemmer, at »[m]edlemsstaterne fastsætter, at urimelige kontraktvilkår i en aftale, som en erhvervsdrivende har indgået med en forbruger, i henhold til deres nationale lovgivning ikke binder forbrugeren, og at aftalen forbliver bindende for parterne på i øvrigt samme vilkår, hvis den kan opretholdes uden de urimelige kontraktvilkår«, i alle tilfælde til hinder for, at retten kan mildne det vilkår, som anses for urimeligt, eller i stedet anvende almindelige regler?</p> <p>– Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, under hvilke omstændigheder kan den nationale ret mildne det vilkår, som anses for urimeligt, eller erstatte det ud fra almindelige regler[?]</p> <p>– Såfremt det ovenstående spørgsmål ikke kan besvares generelt, opstår det spørgsmål, om artikel 6 i direktiv 93/13 i det tilfælde, hvor det nationale sporvejselskab efter at have grebet en passager i at rejse uden billet sanktionerer denne efter civilretten med en afgift alene eller oven i billetprisen, og retten kommer til det resultat, at afgiften er et urimeligt vilkår som omhandlet i artikel 2, litra a), jf. artikel 3, i direktiv 93/13, er til hinder for, at retten erklærer vilkåret for ugyldigt og anvender almindelige erstatningsregler for at erstatte den skade, som det nationale sporvejselskab har lidt?</p>			
C-628/17	<p>Orange Polska</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 8, sammenholdt med artikel 9 og artikel 2, litra j), i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT 2005, L 149, s. 22) fortolkes således, at en erhvervsdrivendes anvendelse af en model til indgåelse af fjernsalgsaftaler om levering af telekommunikationsydelser, hvor forbrugeren skal træffe den endelige transaktionsbeslutning under tilstedeværelse af den kurer, der udleverer standardkontrakten (almindelige forretningsbetingelser), skal anses for at være en aggressiv handelspraksis i form af utilbørlig påvirkning: a) i alle tilfælde, når forbrugeren under kurerens besøg ikke uhindret kan sætte sig ind i standardkontraktens indhold b) kun i tilfælde, hvor forbrugeren ikke forud og individuelt (f.eks. til sin emailadresse,</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Forbrugerombudsmanden	Dom	12.06.19

	bopælsadresse) har modtaget samtlige standardkontrakter, selv om han har haft mulighed for forud for kurerens besøg selv at sætte sig ind i disses indhold på den erhvervsdrivendes websted c) kun i tilfælde, hvor yderligere omstændigheder tyder på, at den pågældende erhvervsdrivende eller andre på hans vegne har foretaget urimelige handlinger med henblik på at indskrænke forbrugernes valgfrihed med hensyn til den transaktionsbeslutning, der skal træffes?			
C-43/18	CFE Sagen vedrører: Udgør en bekendtgørelse, hvorved en institution i en medlemsstat udpeger et særligt bevaringsområde i henhold til direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, og som indeholder bevaringsmålsætninger og generelle præventive foranstaltninger af forskriftsmæssig karakter, en plan eller et program som omhandlet i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet? Nærmere bestemt ønskes det oplyst, om en sådan bekendtgørelse er omfattet af artikel 3, stk. 4, idet der er tale om en plan eller et program, som fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til projekter, således at medlemsstaterne skal afgøre, om den kan forventes at få væsentlig indvirkning på miljøet i overensstemmelse med stk. 5? Skal artikel 3, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/42/EF om vurdering af [bestemte planers og programmers] indvirkning på miljøet fortolkes således, at en sådan bekendtgørelse om udpegning falder uden for anvendelsesområdet for direktivets artikel 3, stk. 4?	Miljø- og Fødevarerministeriet Miljøstyrelsen Energistyrelsen	Dom	12.06.19
C-222/18	VIPA Skal artikel 3, litra k), og artikel 11, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/24/EU af 9. marts 2011 om patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelser fortolkes således, at en national lovgivning, der sonderer mellem to kategorier af recepter og kun for så vidt angår en af dem tillader, at der udleveres lægemidler til en læge, der udøver sin lægelige virksomhed i en anden stat end denne medlemsstat, i strid med den gensidige anerkendelse af recepter og den frie udveksling af tjenesteydelser og dermed uforenelig hermed?	Lægemiddelstyrelsen	GA	12.06.19
C-321/18	Terre wallonne Sagen vedrører: 1. Er en bekendtgørelse, hvorved en institution i en medlemsstat fastsætter bevaringsmålsætningerne for Natura 2000-nettet i overensstemmelse med direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, en plan eller et program som omhandlet i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet, og nærmere bestemt som omhandlet i nævnte direktivs artikel 3, stk. 2, litra a), eller i artikel 3, stk. 4? 2. Skal en sådan bekendtgørelse i bekræftende fald gøres til genstand for en miljøvurdering i overensstemmelse med artikel 2001/42/EF, selv om en sådan vurdering ikke kræves i henhold til direktiv 92/43/EØF, der har ligget til grund for vedtagelsen af bekendtgørelsen?	Miljø- og Fødevarerministeriet Energistyrelsen	Dom	12.06.19
C-75/18	Vodafone Magyarország 1) Skal artikel 49 TEUF, 54 TEUF, 107 TEUF og 108 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en foranstaltning i en medlemsstat, hvorved medlemsstatens lovgivning (lov om en	Skatteministeriet Energistyrelsen	GA	13.06.19

	<p>særafgift på telekommunikation) medfører, at den faktiske afgiftsbyrde pålægges udenlandsk ejede afgiftspligtige personer? Er den nævnte virkning indirekte diskriminerende? 2) Er artikel 107 TEUF og 108 TEUF til hinder for en medlemsstats lovgivning, som fastlægger en afgiftspligt, der omfatter en progressiv afgiftssats på omsætningen? Er det indirekte diskriminerende, hvis dette medfører, at den faktiske afgifts øverste trin hovedsageligt gør sig gældende for udenlandsk ejede afgiftspligtige personer? Udgør denne virkning forbudt statsstøtte? 3) Skal momsdirektivets artikel 401 fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der giver anledning til en sondring mellem udenlandske og nationale afgiftspligtige personer? Anses den specifikke afgift for at have karakter af omsætningsafgift? Er der med andre ord tale om en afgift, der er forenelig eller uforenelig med momsdirektivet?</p>			
C-193/18	<p>Google</p> <p>1. Skal begrebet »en tjeneste, [...] som udelukkende eller overvejende består i overføring af signaler via elektroniske kommunikationsnet« i artikel 2, litra c), i rammedirektiv 2002/21/EF fortolkes således, at det også omfatter eller kan omfatte webbaserede e-mailtjenester, der leveres via det åbne internet og ikke selv formidler adgang til internettet? a) Skal begrebet nærmere bestemt fortolkes således, at allerede den informationstekniske behandlingsydelse, som udbyderen af en sådan emailtjeneste leverer via sin e-mailserver, idet udbyderen knytter de deltagende fysiske forbindelsers IP-adresser sammen med e-mailadresserne og lægger emails, der er opdelt i datapakker, ud på det åbne internet eller – omvendt – modtager sådanne på basis af forskellige protokoller i internetprotokolfamilien, anses for »overføring af signaler«, eller er det først transmissionen af disse datapakker via internettet, som foretages af Internet (Access) Providers, der udgør en »overføring af signaler«? b) Skal dette begreb nærmere bestemt fortolkes således, at transmissionen af den i datapakker opdelt e-mail via det åbne internet, der foretages af Internet (Access) Providers, kan henregnes til udbyderen af en sådan e-mailtjeneste, således at denne i så henseende også yder en tjeneste, der består i »overføring af signaler«? På hvilke betingelser er en sådan henregning i givet fald mulig? c) Såfremt udbyderen af en sådan e-mailtjeneste enten selv overfører signaler eller Internet (Access) Providers' signaloverføringsydelse under alle omstændigheder kan henregnes til denne udbyder, kan begrebet da navnlig fortolkes således, at en sådan e-mailtjeneste uanset tjenestens eventuelle yderligere funktioner såsom redigering, lagring og organisering af e-mails eller administration af kontaktdata og uanset de tekniske ressourcer, som udbyderen anvender til enkelte funktioner, også »udelukkende eller overvejende« består i overføring af signaler, eftersom tjenestens kommunikationsfunktion ud fra et funktionelt brugersynspunkt er den væsentligste funktion? 2. Såfremt det under punkt 1 nævnte begreb skal fortolkes således, at det som udgangspunkt ikke omfatter webbaserede e-mailtjenester, der leveres via det åbne internet og ikke selv formidler adgang til internettet, kan kriterierne for dette begreb da alligevel undtagelsesvis være opfyldt, når udbyderen af en sådan tjeneste samtidig driver nogle egne elektroniske kommunikationsnet, der er forbundet</p>	Kulturministeriet Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet Energistyrelsen	Dom	13.06.19

	<p>med internettet og som under alle omstændigheder også kan anvendes til e-mailtjenesten? På hvilke betingelser er dette i givet fald muligt? 3. Hvordan skal begrebet »normalt ydes mod betaling« i artikel 2, litra c), i rammedirektiv 2002/21/EF fortolkes? a) Er det nærmere bestemt en betingelse, at brugerne betaler et gebyr, eller kan betalingen også bestå i en anden modydelse fra brugerne, der er af økonomisk interesse for tjenesteudbyderen, f.eks. idet brugerne aktivt stiller personoplysninger eller andre oplysninger til rådighed eller sådanne oplysninger på anden måde bliver registreret af tjenesteudbyderen i forbindelse med anvendelsen af tjenesten? b) Er det navnlig en betingelse, at betalingen nødvendigvis foretages af den, der modtager tjenesteydelsen, eller kan en delvis eller fuldstændig tredjepartsfinansiering af tjenesten, f.eks. i form af reklame, der vises på tjenesteudbyderens websted, være til tilstrækkelig? c) Henviser begrebet »normalt« i denne sammenhæng nærmere bestemt til de omstændigheder, hvorunder udbyderen af en konkret tjeneste leverer denne tjeneste, eller til de omstændigheder, hvorunder identiske eller sammenlignelige tjenester generelt leveres?</p>			
<p>Forenede sager C-203/18 og C-374/18</p>	<p>Deutsche Post et Leymann (sag C-203/18)</p> <p>1. Is the exception set out in Article 13(1)(d) of Regulation (EC) No 561/2006 of the European Parliament and of the Council of 15 March 2006 as amended by Article 45(2) of Regulation (EU) No 165/2014 of the European Parliament and of the Council of 4 February 2014 to be interpreted as covering only vehicles or combinations of vehicles that are used exclusively for the purpose of delivering packages in the context of the universal service, or can it additionally be applied where the vehicles or combinations of vehicles are used, predominantly or to a degree determined in some other way, also for the purpose of delivering packages in the context of the universal service? 2. In the context of the exception referred to in the first question, for the purposes of assessing whether vehicles or combinations of vehicles are used exclusively or, as the case may be, predominantly or to a degree determined in some other way, also for the purpose of delivering packages in the context of the universal service, is the general use of a vehicle or combination of vehicles to be used as a basis for that assessment, or the specific use of a vehicle or combination of vehicles for a single journey?</p> <p>UPS Deutschland e.a. (sag C-374/18)</p> <p>1. Skal artikel 13, stk. 1, i forordning (EF) nr. 561/2006 fortolkes således, at bestemmelsen kun tillader undtagelser fra artikel 5-9 i forordning (EF) nr. 561/2006, såfremt et køretøj tilhørende en befordringspligtig virksomhed, jf. definitionen i artikel 2, stk. 13, i direktiv 97/67/EF, i henhold til artikel 13, stk. 1, litra d), i forordning (EF) nr. 561/2006 alene og udelukkende transporterer forsendelser som led i befordringspligten, eller er undtagelser fra artikel 5-9 i forordning (EF) nr. 561/2006 også tilladt, hvis de pågældende køretøjer foruden de forsendelser, der transporteres som led i befordringspligten, også beforder andre forsendelser, der ikke er omfattet af befordringspligten?</p> <p>2. Såfremt spørgsmål 1 skal besvares således, at undtagelser fra artikel 5-9 i forordning (EF) nr. 561/2006 også er tilladt, hvis</p>	<p>Transport-, Bygnings- og Boligministeriet</p>	<p>GA</p>	<p>13.06.19</p>

	de pågældende køretøjer foruden de forsendelser, der transporteres som led i befordringspligten, også beforder andre forsendelser, der ikke er omfattet af befordringspligten:			
C-261/18	Europa-Kommissionen mod Irland Påstande: — Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 260 TEUF, idet Irland ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af punkt 1, andet led, i konklusionen i Domstolens dom C-215/06 (1), Kommissionen mod Irland. — Irland tilpligtes at betale Europa-Kommissionen et fast beløb på 1 343,20 EUR ganget med antallet af dage mellem domsafsigelsen i sag C-215/06 og enten datoen for Irlands opfyldelse af sidstnævnte dom eller den dato, hvor der afsiges dom i nærværende sag, afhængigt af hvad der først indtræder, med et minimum for det faste beløb på 1 685 000 EUR. — Irland tilpligtes at betale Kommissionen en tvangsbøde på 12 264 EUR pr. dag fra datoen for afsigelsen af dom i nærværende sag til datoen for Irlands opfyldelse af dom C-215/06. — Irland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevarerministeriet Udenrigsministeriet	GA	13.06.19
C-363/18	Organisation juive européenne et Vignoble Psagot Sagen vedrører: Påbyder EU-retten, og navnlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1169/2011 af 25. oktober 2011 om fødevarerinformation til forbrugerne, såfremt angivelsen af oprindelsen af et produkt, som falder ind under denne forordnings anvendelsesområde, er obligatorisk, at det angives, at et produkt kommer fra et område, der har været besat af Israel siden 1967, og at det præciseres, at produktet kommer fra en israelsk bosættelse, hvis dette er tilfældet? Såfremt dette ikke er tilfældet, giver forordningens bestemmelser, bl.a. bestemmelserne i forordningens kapitel VI, da en medlemsstat mulighed for at kræve sådanne angivelser?	Miljø- og Fødevarerministeriet Forbrugerombudsmanden Toldstyrelsen	GA	13.06.19
Forenede sager C-364/18 og C-365/18	Eni m.fl. Sagerne vedrører: – Er bestemmelserne i artikel 6, stk. 1, i direktiv 94/22/EF og sjette betragtning hertil til hinder for en national lovgivning, navnlig artikel 19, stk. 5a, i lovdekret nr. 625/1996, som fortolket af Consiglio di Stato i dom nr. 290/2018, hvorefter det er tilladt med henblik på betaling af royalties at kræve anvendelse af energikvoteparameteren, som er baseret på prisen for råolie og andre brændstoffer, i stedet for Pfor-indekset, som er knyttet til gasprisen på korttidsmarkedet?	Energistyrelsen	GA	13.06.19
Forenede sager C-152/18 P og C-153/18 P	Crédit mutuel Arkéa mod Den Europæiske Centralbank (appel) Påstande: — ophævelse af dom af 13. december 2017 (T-712/15), hvorved Retten frifandt Den Europæiske Centralbank (ECB) i det af Crédit mutuel Arkéa anlagte søgsmål med påstand om annullation af ECB's afgørelse af 5. oktober 2015 (ECB/SSM/2015 — 9695000CG7B84NLR5984/28) om fastsættelse af de tilsynsmæssige krav, som finder anvendelse på Groupe Crédit mutuel. Crédit mutuel Arkéa mod Den Europæiske Centralbank (appel) Påstande: — ophævelse af dom af 13. december 2017 (T-52/16), hvorved Retten frifandt Den Europæiske Centralbank	Finanstilsynet	GA	18.06.19

	(ECB) i det af Crédit mutuel Arkéa anlagte søgsmål med påstand om annullation af ECB's afgørelse af 4. december 2015 (ECB/SSM/2015 — 9695000CG7B84NLR5984/40) om fastsættelse af de tilsynsmæssige krav, som finder anvendelse på Groupe Crédit mutuel.			
C-612/16	C & J Clark International (1) Finder en forældelsesfrist anvendelse på opkrævningen af den antidumpingtold, der indførtes ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1395 af 18. august 2016 og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1647 af 13. september 2016 (under ét »de anfægtede forordninger«), og i givet fald på grundlag af hvilken retsforordning? (2) Er de anfægtede forordninger ugyldige, fordi de savner et gyldigt retsgrundlag og derfor tilsidesætter artikel 5, stk. 1, og artikel 5, stk. 2, TEU? (3) Er de anfægtede forordninger ugyldige, fordi de tilsidesætter artikel 266 TEUF ved ikke at gennemføre de nødvendige foranstaltninger til at opfylde Domstolens dom i de forenede sager C-659/13 og C-34/14 C&J Clark International? (4) Er de anfægtede forordninger ugyldige, fordi de tilsidesætter artikel 10, stk. 1, i forordning (EU) 2016/1036 eller retssikkerhedsprincippet (ikke tilbagevirkende kraft) ved at indføre en antidumpingtold på importen af visse typer af læderfodtøj med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam, som fandt sted i løbet af anvendelsesperioden for Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 og Rådets forordning (EU) nr. 1294/2009? (5) Er de anfægtede forordninger ugyldige, fordi de tilsidesætter artikel 21 i forordning (EU) 2016/1036 ved at genindføre en antidumpingtold uden at foretage en ny vurdering af Unionens interesser?	Erhvervsstyrelsen	Dom	19.06.19
C-607/17	Memira Holding Sagen vedrører: 1) Skal det ved bedømmelsen af, om et underskud i et datterselskab i en anden medlemsstat er endeligt som bl.a. omhandlet i A-dommen – og moderselskabet dermed kan opnå fradrag for underskuddet i henhold til artikel 49 TEUF – tages i betragtning, at der i henhold til reglerne i datterselskabsstaten gælder begrænsninger for muligheden for andre subjekter end underskudssubjektet selv for at opnå adgang til fradrag af underskuddet? 2) Hvis en sådan begrænsning som omhandlet i spørgsmål 1 skal tages i betragtning, skal der da tages hensyn til, om der i den pågældende sag rent faktisk er et andet subjekt i datterselskabsstaten, som havde kunnet opnå fradrag for underskuddene, hvis dette havde været tilladt dér?	Skatteministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	19.06.19
C-608/17	Holmen Sagen vedrører: 1) Forudsætter den ret – som følger af Marks & Spencer-dommen – for et moderselskab i en medlemsstat til i henhold til artikel 49 TEUF at kunne opnå adgang til fradrag af endelige underskud i et datterselskab i en anden medlemsstat, at datterselskabet ejes direkte af moderselskabet? 2) Skal et underskud også anses for at være endeligt for den del, der som følge af reglerne i datterselskabsstaten ikke har kunnet modregnes i overskud, som er opnået dér i et givent år, men i stedet kunne være blevet fremført for eventuelt at kunne fradrages i et efterfølgende år? 3) Skal det ved bedømmelsen af, om et underskud er endeligt, tages i betragtning, at der efter reglerne i datterselskabsstaten er begrænsninger i muligheden for et andet subjekt end underskudssubjektet selv for at opnå	Skatteministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	19.06.19

	adgang til fradrag af underskuddet? 4) Hvis en sådan begrænsning som omhandlet i spørgsmål 3 skal tages i betragtning, skal der da tages hensyn til, i hvilken udstrækning begrænsningen rent faktisk har medført, at en del af underskuddene ikke har kunnet modregnes i de overskud, som er opnået hos et andet subjekt?			
T-353/15	<p>NeXovation mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Europa-Kommissionens afgørelse C(2014) 3634 final af 1. oktober 2014 (i form af den berigtigede afgørelse af 13. april 2015) om statsstøtte SA.31550 ydet af Tyskland til fordel for Nürburgring annulleres delvis, for så vidt som: — der deri træffes afgørelse om, at salget af aktiver fra Nürburgring GmbH, Motorsport Resort Nürburgring GmbH og Congress- und Motorsport Hotel Nürburgring GmbH ikke udgør statsstøtte som nævnt i første underpunkt i 285. betragtning til den anfægtede afgørelse, — der deri træffes afgørelse om, at salget af aktiver fra Nürburgring GmbH, Motorsport Resort Nürburgring GmbH og Congress- und Motorsport Hotel Nürburgring GmbH ikke medfører økonomisk kontinuitet mellem Nürburgring GmbH, Motorsport Resort Nürburgring GmbH og Congress- und Motorsport Hotel Nürburgring GmbH og den nye ejer af aktiverne, Capricorn NÜRBURGRING Besitzgesellschaft GmbH, eller dets datterselskaber som nævnt i første punktum i andet underpunkt i 285. betragtning til den anfægtede afgørelse, og — der således deri træffes afgørelse om, at enhver eventuel tilbagebetaling af uforenelig statsstøtte ikke vil vedrøre køberen af de aktiver, der blev solgt i udbudsproceduren, Capricorn NÜRBURGRING Besitzgesellschaft GmbH, eller dets datterselskaber som nævnt i artikel 3, stk. 2, i den anfægtede afgørelses konklusion, der følger efter andet punktum i andet underpunkt i 285. betragtning til den anfægtede afgørelse. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Erhvervsministeriet	Dom	19.06.19
C-458/15	<p>K.P.</p> <p>Er opførelsen af Liberation Tigers of Tamil Eelam (herefter »LTTE«) på den liste, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 2580/2001 af 27. december 2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme, for perioden fra den 11. august 2007 til og med den 27. november 2009 ugyldig, navnlig på grund af Rådets afgørelse af</p> <ul style="list-style-type: none"> – 28. juni 2007 (2007/445/EF), – 20. december 2007 (2007/868/EF, som affattet ved berigtigelse af samme dag), – 15. juli 2008 (2008/583/EF) og – 26. januar 2009 (2009/62/EF) <p>samt forordning (EF) nr. 501/2009 af 15. juni 2009?</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	20.06.19
C-682/17	<p>ExxonMobil Production Deutschland</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er et anlæg, der fremstiller et produkt, hvis fremstilling ikke er omfattet af de aktiviteter, der er nævnt i bilag I til direktiv 2003/87/EF (som i den foreliggende sag fremstilling af svovl), og i hvilket der samtidig udøves aktiviteten »forbrænding af brændsel i anlæg med en samlet nominal indfyret termisk effekt på mere end 20 MW«, som i henhold til bilag I til direktiv 2003/87/EF er omfattet af</p>	Energistyrelsen	Dom	20.06.19

	<p>emissionshandelsordningen, elektricitetsgenerator som omhandlet i artikel 3, litra u), i direktiv 2003/87/EF, når der i en sekundær installation til dette anlæg også fremstilles elektricitet til anlægget, og en (lille) del af denne elektricitet afgives til det offentlige elnet mod vederlag? 2. I tilfælde af, at første spørgsmål besvares bekræftende, spørges: Såfremt et anlæg som beskrevet i første spørgsmål er en elektricitetsgenerator som omhandlet i artikel 3, litra u), i direktiv 2003/87/EF, kan dette anlæg da også modtage en tildeling for varme i henhold til Kommissionens afgørelse 2011/278/EU i tilfælde, hvor varmen opfylder betingelserne i artikel 3, litra c), i afgørelse 2011/278/EU, men ikke er omfattet af de i artikel 10 a, stk. 1, tredje afsnit, stk. 3 og 4, i direktiv 2003/87/EF nævnte kategorier, dvs. varme fra forbrænding af affaldsgasser til fremstilling af elektricitet, fjernvarme og højeffektiv kraftvarmeproduktion? 3. Såfremt en tildeling for den i sagsøgerens anlæg producerede varme er mulig i henhold til besvarelsen af de første to spørgsmål: Er den CO₂, som udledes fra gasblandingen til atmosfæren i forbindelse med behandling af naturgas (i form af sur gas) i den såkaldte Claus-proces ved udskillelse af indholdet af CO₂ i naturgassen, emissioner, der som omhandlet i artikel 3, litra h), første punktum, i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU finder sted som følge af den i artikel 3, litra h), nr. v), nævnte proces? a) Kan CO₂-udledninger som omhandlet i artikel 3, litra h), første punktum, i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU, »finde sted som følge af« en proces, i hvilken den i råstoffet iboende CO₂ fysisk udskilles af gasblandingen og udledes i atmosfæren, uden at der ved den proces, der finder sted i denne forbindelse, opstår yderligere kuldioxid, eller forudsætter denne bestemmelse obligatorisk, at den CO₂, der udledes til atmosfæren, opstår første gang som resultat af processen? b) »bruges« der som omhandlet i artikel 3, litra h), nr. v), i Kommissionens afgørelse 2011/278/EU et kulstoffholdigt råmateriale, når den naturligt forekommende naturgas i forbindelse med den såkaldte Claus-proces anvendes til svovlproduktion, og den i naturgassen iboende kuldioxid herved udledes til atmosfæren, uden at den i naturgassen iboende kuldioxid deltager i den kemiske reaktion, der finder sted i processen, eller forudsætter begrebet »brug« obligatorisk, at kulstoffet deltager i den kemiske reaktion, der finder sted, eller sågar er nødvendigt for denne? 4. Såfremt tredje spørgsmål besvares bekræftende: Ud fra hvilket benchmark sker gratisfordelingen af emissionskvoter, såfremt et anlæg, der er omfattet af emissionshandelsordningen, både opfylder kriterierne for at udgøre en delinstallation med varmebenchmark og kriterierne for at udgøre en delinstallation med procesemissioner? Har en ret til tildeling med varmebenchmark forrang frem for en ret til tildeling for procesemissioner, eller har retten til tildeling for procesemissioner som den mere specielle bestemmelse forrang frem for varmebenchmarket og brændselsbenchmarket?</p>			
C-1/18	<p>Oriola Riga</p> <p>1) Såfremt de indførte varer er lægemidler, skal det da ved fastsættelsen af indførte varers toldværdi i henhold til artikel 30, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks og artikel 151, stk. 4, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2.</p>	Skattestyrelsen Toldstyrelsen	Dom	20.06.19

	<p>juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks antages, at de lægemidler, der indeholder samme (eller lignende) aktive stoffer i den samme (eller lignende) mængde er lignende varer, eller skal der ved fastlæggelsen af, hvilke varer, der er lignende varer, også tages hensyn til markedspositionen, dvs. det pågældende indførte lægemiddels og dets producents popularitet og efterspørgsel? 2) Kan der ved fastsættelsen af de indførte varers toldværdi i henhold til artikel 30, stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks foretages en smidig anvendelse af fristen på 90 dage, der er fastsat i artikel 152, stk. 1, litra b), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks? 3) Såfremt den nævnte frist kan anvendes smidigt, skal der da gives prioritet til oplysninger om transaktioner, der ligger tættere på tidspunktet for indførslen af de varer, der skal værdiansættes, og som vedrører identiske eller lignende varer, der sælges i tilstrækkelige mængder til, at det er muligt at fastlægge enhedsprisen, eller derimod til oplysninger om transaktioner, der ligger fjernere i tid, men som specifikt vedrører de indførte varer? 4) Skal der ved fastsættelsen af de indførte varers toldværdi i henhold til artikel 30, stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, tages hensyn til indrømmede rabatter, der har været bestemmende for, hvilken pris varerne faktisk er blevet solgt til?</p>			
C-192/18	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Polen</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 157 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde samt artikel 5, litra a), og artikel 9, stk. 1, litra f), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/ 54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning) (1), idet den i artikel 13, nr. 1)-3), i lov af 12. juli 2017 om ændring af lov om de almindelige domstoles organisation [Prawo o ustroju sądów powszechnych] har indført forskellig pensionsalder for kvinder og mænd, der varetager et embede som dommer ved de almindelige domstole, dommer ved den øverste domstol eller offentlig anklager. — Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet den i nævnte lovs artikel 13, nr. 1), har sænket pensionsalderen for dommere ved de almindelige domstole og samtidig har indrømmet justitsministeren ret til i henhold til denne lovs artikel 1, nr. 26), litra b) og c), at træffe afgørelse om forlængelse af dommers tjenesteperiode. — Republikken Polen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	GA	20.06.19
C-213/18	<p>Guaitoli e.a.</p> <p>1) Såfremt en part, der har oplevet forsinkelse eller aflysning af en flyafgang, samtidigt, ud over faste, ensartede kompensationsbeløb i henhold til artikel 5, 7 og 9 i forordning nr. 261/2004, også anmoder om erstatning for skade på</p>	Transportministeriet	GA	Dom

	<p>baggrund af samme forordnings artikel 12, skal Montrealkonventionens artikel 33 da finde anvendelse, eller skal »retternes kompetence« (såvel stat som kompetent ret) under alle omstændigheder fastsættes i henhold til artikel 5 i forordning nr. 44/2001? 2) Skal Montrealkonventionens artikel 33 med hensyn til det første tilfælde i spørgsmål 1 fortolkes således, at den alene regulerer fordelingen af jurisdiktionen mellem stater, eller således, at den også regulerer den nationale stedlige kompetence inden for den enkelte stat? 3) Er anvendelsen af Montrealkonventionens artikel 33 med hensyn til det første tilfælde i spørgsmål 2 »eksklusiv«, idet den udelukker anvendelsen af artikel 5 i forordning nr. 44/2001, eller kan de to bestemmelser anvendes samtidigt, således at både den statslige og de nationale retters stedlige kompetence fastsættes direkte?</p>			
C-404/18	<p>Hakelbracht e.a.</p> <p>Skal EU-retten, navnlig artikel 24 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv, fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning om beskyttelse af vidner mod viktimisering, som kun giver beskyttelse til personer, som i forbindelse med undersøgelsen af en klage i et underskrevet og dateret dokument bringer de faktiske omstændigheder, som de selv har set eller hørt, og som vedrører den situation, der er genstand for klagen, til kundskab for den person, til hvem klagen er indgivet, eller personer, som optræder som vidne for en ret?</p>	Moderniseringsstyrelsen	Dom	20.06.19